

garen som en Spunds, der i nogle Øjeblikke stoppede for hans Veltalenhed. Mens han dampede, sagde Præsten:

»Det er i hvert Fald nu for sent at ville afvende Forargelsen. Men eet er sikkert. De Folk her i Kresen, der i Sommer hjalp til at sætte Jægermesterens Valg igennem, har et Medansvar for de Ulykker, som den gamle Rænkesmed endnu kan bringe over Landet. Og det skal blive husket!«

Cigargløden lyste atter op i Jørgen Mosegaards pludsede Ansigt, og det saaes, at Truslen i Præstens sidste Ord gjorde ham bleg om Næsen. Som de fleste andre af Egnens Storbønder havde han ved Sommerens Valg fulgt den enslevske Parole og stemt paa Jægermester Hagen. Rigtignok havde han en Gang benægtet det overfor Pastor Gaardbo; men denne havde skaffet sig paalidelig Underretning.

Da den lille lavbenede Sognekonge nu igen begyndte at lade sin Ordtønde løbe, sagde Præsten derfor Godnat og gik videre ad den sølede Vej med sin Lygte.

Kort efter sad Jørgen Mosegaard inde hos sin gode Ven og Nabo, gamle Ole Jensen, og rørte rundt i en dampende Romtoddy. Han fortalte om sit Møde med Præsten og sagde:

»Han er ellers bleven noget rask i Mundtøjet, den samme unge Mand. Det har kreperet ham gevaltigt,